

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 137/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Birošom, Rázusova 1, Košice, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 326/2015 z 25. februára 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2016 osobne doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Birošom, Rázusova 1, Košice, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 326/2015 z 25. februára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 28 C 27/2013 v procesnom postavení žalobcu, v ktorom sa žalobou doručenu okresnému súdu 14. decembra 2012 domáhal proti žalovanému (obchodná spoločnosť ██████████) zaplata sumy 4 550,15 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody. Sťažovateľ si od žalovaného kúpil stavebný materiál (fóliu Dorken Delta Maxx), ktorý použil pri výstavbe svojho rodinného domu. Neskôr však zistil, že fólia má vady, ktoré v záručnej dobe u predávajúceho (žalovaného) reklamoval a požadoval výmenu vadnej fólie a úhradu nákladov spojených s touto výmenou. Predávajúci považoval reklamáciu za neoprávnenú, v dôsledku čoho bol sťažovateľ nútený zakúpiť novú fóliu a vznikli mu zároveň aj náklady spojené so stavebnými prácami. Sťažovateľ si celkové náklady súvisiace so zakúpením novej fólie, stavebného materiálu na zhotovenie strechy a stavebnými prácami v hodnote 4 550,15 € uplatnil proti žalovanému ako náhradu škody.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 28 C 27/2013 z 28. mája 2014 (ďalej len „rozsudok z 28. mája 2014“) žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľovi sumu 4 550,15 € s 8,75 % úrokom z omeškania od 22. júna 2012 do zaplata do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. O odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 265/2014 z 29. januára 2015 (ďalej len „uznesenie z 29. januára 2015“) tak, že zrušil rozsudok okresného súdu z 28. mája 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd následne rozsudkom sp. zn. 28 C 27/2013 zo 17. júna 2015 (ďalej len „rozsudok zo 17. júna 2015“) žalobu zamietol. O odvolaní proti rozsudku okresného súdu zo 17. júna 2015 rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil.

Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za ústavne neakceptovateľný a neudržateľný, keďže krajský súd sa „nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvrdenými sťažovateľom. Z rozhodnutia krajského súdu, najmä z jeho odôvodnenia vyplýva rozporuplnosť v hodnotení dôkazov a došlo aj zo strany krajského súdu k porušeniu práva každého na to, aby sa v jeho veci rozhodlo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že v danej veci krajský súd sa nevysporiadal s právne významnou argumentáciou sťažovateľa, že vzťah medzi sťažovateľom a odporcom je potrebné posudzovať právne ako vzťah spotrebiteľský podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Argumentácia krajského súdu, že odporca žiadnu povinnosť pri predaji fólie neporušil, čo je jedným zo základných predpokladov pre zodpovednosť pri náhrade škody, je svojvoľným záverom a je v rozpore s vykonanými dôkazmi.“.

Za ústavne neakceptovateľný považuje sťažovateľ aj právny záver o tom, že „odporca v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa nemal povinnosť poučovať sťažovateľa akým spôsobom má postupovať pri zazimovaní nedokončenej stavby. Práve zákon o ochrane spotrebiteľa bol prijatý na zvýšenie ochrany spotrebiteľov, posilnenie právnej istoty vo vzťahoch medzi spotrebiteľmi a predávajúcimi. V danom prípade bolo jednoznačne vykonaným dokazovaním preukázané, že odporca ako predávajúci mal v zmysle § 617 Občianskeho zákonníka tzv. inštruktážnu povinnosť predávajúceho, to znamená mal sťažovateľa upozorniť, že fólia značky Dorken musí byť určitým konkrétnym spôsobom zabezpečená, aby nedošlo k jej poškodeniu biogénnymi vplyvmi. Sťažovateľ si stavbu pred zimou zabezpečoval sám a túto povinnosť nemal podnikateľ [REDAKOVANÉ] tak, ako to nesprávne uviedol krajský súd. Odporca ak by si splnil túto povinnosť, bol by sťažovateľ prijal odporúčané konkrétne opatrenia, aby zamedzil vzniku škody. Navyiac je treba podotknúť, že výrobca strešnej fólie značky Dorken zrejme mal už podobné skúsenosti o možnom poškodení fólie biogénnymi vplyvmi, keďže vo svojom stanovisku v rámci reklamácie uvádza túto príčinu poškodenia fólie.“.

Sťažovateľ ďalej argumentuje, že krajský súd nerozhodol „podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky. Takouto

právnou normou mal byť podľa sťažovateľa Občiansky zákonník a zákon o ochrane spotrebiteľa, na základe ktorého mal krajský súd vec právne posúdiť v súlade so skutkovými zisteniami a nie podľa pravidiel pre navrhovanie a zhotovovanie striech, ktoré vydal Cech strechárov Slovenska. Tieto pravidlá nie sú právnou normou v slovenskom právnom poriadku a nie sú pre subjekty práva právne záväzné. Krajský súd práve svoje rozhodnutie odôvodnil týmito pravidlami Cechu strechárov Slovenska, ako aj odborným posudkom č. 21/2014 znalca [REDAKOVANÉ], napriek právnej argumentácii sťažovateľa, že na daný právny vzťah je potrebné aplikovať ust. § 617 Občianskeho zákonníka a zákona o ochrane spotrebiteľa.“.

Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa nevysporiadal ani s námietkou, že znalecký posudok je potrebné hodnotiť len ako listinný dôkaz a nie ako odborný posudok, keďže bol predložený samotným žalovaným, pričom okresný súd znalecké dokazovanie nenariadil. Sťažovateľ namieta, že „znalec odpovedal v odbornom posudku na právne otázky, na ktoré znalec nie je oprávnený podávať vlastné právne hodnotenia, skutočnosti, pretože to prináleží jedine súdu“.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že krajský súd rovnako nedal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď „na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v podanom odvolaní nastolil. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie krajského súdu nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie

podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo zaručené v článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7Co/326/2015-192 zo dňa 25. 02. 2016 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 7Co/326/2015-192 zo dňa 25. 02. 2016 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania pozostávajúce z náhrady trov právneho zastúpenia v sume celkom 363,79 EUR s DPH. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že napadnutý rozsudok krajského súdu je ústavne neudržateľný a zjavne neodôvodnený. V tejto súvislosti argumentuje, že vzťah medzi ním a žalovaným bolo potrebné posúdiť ako vzťah spotrebiteľský v súlade so zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Povinnosťou krajského súdu bolo vo veci aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (inštruktážna povinnosť v súlade s § 617 Občianskeho zákonníka) a zákona o ochrane spotrebiteľa, a nie pravidlá pre navrhovanie a zhotovovanie striech, ktoré vydal Cech strechárov Slovenska, ktoré nemôžu byť všeobecne záväzné. Obdobne aj znalecký posudok č. 21/2014 znalca [REDAKOVANÉ] je možné hodnotiť len ako listinný dôkaz, a nie ako odborný posudok, keďže vo veci sťažovateľa sa znalecké dokazovanie nevykonávalo, pričom znalec sa v posudku vyjadroval aj k právnym otázkam, nie len odborným.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. IV. ÚS 195/07), čo umožňuje posudzovať ich namietané porušenie spoločne.

V rámci predbežného prerokovania tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd poukazuje v súvislosti s námietkami sťažovateľa, ktorými spochybňuje ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, na tú časť svojej konštantnej judikatúry, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedených rámcov svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na relevantnú časť napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej sa predovšetkým uvádza:

„V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, poškodenie fólie malo byť spôsobené biogénnymi vplyvmi. Podstatným dôkazom tejto skutočnosti je vyjadrenie výrobcu fólie firmy DORKEN z 11. 06. 2012 (č. l. 26-31 spisu). Z tohto vyjadrenia okrem vysvetlenia najpravdepodobnejšej príčiny vzniku poškodenia fólie vyplýva i to, že strešný priestor rodinného domu žalobcu bol zvonku voľne prístupný cez prívod vzduchu. Táto skutočnosť bez akýchkoľvek pochybností vyplýva z priloženej fotodokumentácie. V prejednávanej veci nie je možné sa stotožniť ani s tvrdením o porušení ustanovenia § 11 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa tohto ustanovenia predávajúci je povinný pri predaji informovať spotrebiteľa o vlastnostiach predávaného výrobku alebo charaktere poskytovanej služby, o spôsobe použitia, montáže a údržby výrobku a o nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia, montáže alebo údržby, o podmienkach uchovávaní a skladovania, ako aj o riziku súvisiacom s poskytovanou službou. Ak je to potrebné s ohľadom na povahu výrobku, spôsob a dobu jeho používania, je predávajúci povinný zabezpečiť, aby tieto informácie zrozumiteľne obsahoval aj priložený písomný návod. Ak výrobca alebo dovozca nevstupuje do priameho vzťahu s predávajúcim, sú povinní pravdivo a úplne informovať o vlastnostiach výrobku dodávateľa. Dodávateľ je povinný pravdivo a úplne informovať o vlastnostiach výrobku predávajúceho. Informácie, ktoré výrobca, dovozca alebo dodávateľ musia poskytnúť, zahŕňajú úplný opis rizika, ktoré výrobok predstavuje, vrátane rizika výrobku používaného na výkon služby, všetky informácie dôležité pre používanie výrobku, opatrenia, ktoré je potrebné prijať na zabránenie vzniku rizika pre spotrebiteľa pri používaní výrobku. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 3 tohto právneho predpisu povinností uvedených v odseku 1 sa nemôže predávajúci zbaviť tvrdením, že mu potrebné alebo správne informácie neposkytol výrobca, dovozca alebo dodávateľ; to neplatí, ak ide o všeobecne známe

skutočnosti. V montážnom návode firmy DORKEN (č. l. 113 spisu) sa v časti týkajúcej pokládky fólie zdôrazňuje, že ďalšie zvýšené požiadavky je potrebné zohľadniť podľa pravidiel pre navrhovanie a zhotovovanie striech, ktoré vydal Cech strechárov Slovenska. Povinnosť zohľadniť všetky platné stavebné technické predpisy a pokyny pri pokládke strešných fólií priamo vyplýva zo všeobecných pokynov (č. l. 86 spisu). Pravidlá a pokyny pri pokládke fólií majú charakter všeobecne známych skutočností. Tieto skutočnosti musia byť známe všetkým fyzickým alebo právnickým osobám zaoberajúcim sa vyhotovovaním striech. Nie je preto potrebné, aby takéto všeobecné známe skutočnosti mali byť predávajúcim úplne opísané. Cech strechárov Slovenska vo svojom stanovisku zo dňa 13. 03. 2014 (č. l. 99 spisu) uviedol, že počas prerušenia prác na streche je nutné strechu zazimovať, a to takým spôsobom, aby sa zabránilo vnikaniu atmosférických zrážok (dážď, sneh, ľad atď.) do vnútorných priestorov podkrovia. Taktiež je nutné podkrovné priestory zabezpečiť pred vniknutím rôznych škodcov, ako sú hmyz, hlodavce, vtáky, prípadne zver. Tieto opatrenia sú nutné na zabezpečenie ochrany nedokončených konštrukcií, ktoré môžu byť poškodené uvedenými atmosférickými, prípadne biogénnymi vplyvmi, čo vedie k značným defektom celej stavby. Zazimovanie strechy sa realizuje vyplnením všetkých stavebných otvorov, a taktiež uzavretím všetkých dočasných otvorov stavby, ako otvorený priestor medzi poistnou hydroizoláciou a pomurnicou, prípadne otvorený priestor v hrebene strechy, alebo rôzne prestupy cez strešnú konštrukciu (komín, strešné okno atď.). V neposlednom rade treba dbať na dočasné uzavretie vstupov do stavby v miestach inžinierskych sietí, napr. kanalizácie, vodovodu atď. Rovnako znalec [REDACTED] v odbornom posudku č. 21/2014 (č. l. 100 - 103 spisu) poukázal na povinnosť zhotoviteľa stavby, resp. majiteľa nehnuteľnosti vykonať také opatrenia, aby nemohlo dôjsť k poškodeniu paropriepustnej fólie z dôvodu vniknutia vtáctva, resp. iných živočíchov do priestoru strechy jej uzavretím. Strecha rodinného domu žalobcu bola realizovaná subjektom k tomu odborne spôsobilým, a to podnikateľom [REDACTED]. V priebehu výstavby bez akýchkoľvek pochybností došlo k prerušeniu prác a preto bolo nevyhnutné strechu zazimovať. Podnikateľ [REDACTED] pri výkone stavebných prác nedostatočne zabezpečil zazimovanie strechy rodinného domu žalobcu v súlade so všeobecne známymi pravidlami uplatňovanými v jeho odbore a preto za škodu vzniknutú žalobcovi nemôže niesť zodpovednosť žalovaný ako predajca fólie. Žalovaný nemal povinnosť poučovať žalobcu

akým spôsobom má postupovať pri zazimovaní nedokončenej stavby. Navyše na stavbe rodinného domu žalobcu vykonával stavebný dozor [REDAKOVANÉ], ktorého povinnosťou bolo upozorniť žalobcu na prípadné nedostatky súvisiace so správnym zazimovaním stavby. Keďže žalovaný žiadnu povinnosť pri predaji fólie neporušil, pre vznik zodpovednosti tohto účastníka za škodu chýba jeden zo základných predpokladov, ktorým je porušenie povinnosti.“

Vychádzajúc predovšetkým z citovanej časti napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd je toho názoru, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní (o náhrade škody) dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorý stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

V súvislosti s námietkou týkajúcou sa posudku [REDAKOVANÉ], na ktorý krajský súd vo veci sťažovateľa prihliadal, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania krajského súdu). Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov (k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 204/2009 zo 14. septembra 2011).

Z predložených rozhodnutí vydaných vo veci sťažovateľa je zrejmé, že všeobecné súdy znalecké dokazovanie nevykonávali. Za takejto situácie vo veci sťažovateľa nebol predložený znalecký posudok v zmysle § 127 Občianskeho súdneho poriadku, ale len posudok, u ktorého však prichádza do úvahy vykonanie dôkazu listinou (napr. uznesenie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 16/2012 z 12. novembra 2012). Rovnako ako znalecký posudok, ani posudok vypracovaný mimo rámca všeobecným súdom nariadeného znaleckého dokazovania nemôže obsahovať právne závery toho, kto ho vypracoval. Znalcovi totiž prislúcha hodnotiť odborné, nie právne otázky. Z odôvodnenia obsiahnutého v napadnutom rozsudku krajského súdu však nevyplývajú žiadne právne závery znalca (ako to tvrdí sťažovateľ), ktoré by boli obsiahnuté v posudku a ktoré by sa týkali posúdenia právnych otázok súvisiacich s porušením povinnosti žalovaného, ktorý bol v spore označený ako pasívne legitimovaný. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zjavne vyplýva, že s touto právnou otázkou esenciálnou pre záver o tom, či zodpovednostný právny vzťah medzi sťažovateľom a žalovaným vznikol, sa výsostne zaoberal samotný krajský súd.

Ústavný súd sa stotožňuje s názorom sťažovateľa, podľa ktorého pravidlá a pokyny vydané Cechom strechárov Slovenska nemôžu mať povahu všeobecne záväzného právneho predpisu. Krajský súd však tieto pravidlá a pokyny pre účely rozhodnutia vo veci sťažovateľa ani nepovažoval za všeobecne záväzné, ale za všeobecne známe skutočnosti v zmysle § 11 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré musia byť známe všetkým fyzickým a právnickým osobám, ktorých predmetom činnosti je zhotovovanie striech, súčasťou ktorého je aj pokládka fólie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd zastáva názor, že pri výklade a aplikácii vo veci sťažovateľa uplatnených právnych noriem, predovšetkým zákona o ochrane spotrebiteľa (vzťah medzi sťažovateľom a žalovaným teda bol posúdený ako vzťah spotrebiteľský), sa krajský súd od ich znenia neodchýlil takým spôsobom, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako svojvoľu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a ktoré nemožno považovať za arbitrárne (podobne aj m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04). Ústavný súd v tejto súvislosti zároveň pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva a za uvedenej situácie nemá ani dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Pretože napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je primerane odôvodnený (na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení), ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu vykazoval z ústavnoprávneho hľadiska také nedostatky, ktoré by zakladali dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

V súlade s čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu namieta v priamej príčinnej súvislosti (z obdobných dôvodov) s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd, vychádzajúc zo skutočnosti, že dospel k záveru, že sťažnosťou napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, konštatoval, že v tomto konaní nemohlo napadnutým rozsudkom krajského súdu dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2017